

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. március 9-én.

Kezdő ének: 33. zsoltár 1. verse

Főének: 424. dicséret mind a 6 verse

Textus: Máté evangéliuma 22. rész 34-40. verse: „Amikor a farizeusok meghallották, hogy a szaduceusokat elnémította, köréje gyűltek. Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísérteni akarta őt, és megkérdezte tőle: "Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?" Jézus így válaszolt: "Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták."”

Kedves Testvéreim!

Iskolai emlékeinkből tudjuk, hogy az összefoglalást mindig a témazáró dolgozat követte. Éppen ezért nem szerettük az összefoglalást, mindig csak ímmel-ámmal vettünk részt benne, hiszen ezek után mindig a megpróbáltatás következett. Pedig ha komolyabban vettük volna, akkor az ilyen összefoglalásokból tanulhattunk volna annyit, hogy a dolgozat megírása ne jelentsen komolyabb nehézséget.

Jézus, amikor közeledik a szenvedéséhez, akkor egy olyan élethelyzetbe kerül, ahol össze kell foglalnia a törvényt. Itt úgy szerepel, mint a nagy parancsolat a törvényben, de értsük jól: ez a mindent összefoglaló, mindent rendszerező törvény. Éppen ezért kimondhatjuk, hogy csak az érti ezeket a mondatokat, aki tisztában van mindazzal, ami korábban történt. Hiába tesszük fel a kérdést a diáknak az összefoglaló órán, hogyha nem figyelt, hogyha nem tanult, hogyha nem ismeri az előzményeket.

Mit jelent ez? Azt, hogy a nagy parancsolat két rövid megállapítása, szeresd az Urat, a te Istenedet és szeresd felebarátodat mint magadat, egyáltalán nem egyszerű mondat. Hiszen mindazt magába sűríti, amit a törvénytudó is ismert. Ahhoz, hogy valaki értse a törvényt és annak összefoglalását, annak tudnia kell, hogy Isten mennyi mindent megtett már az emberért. Ismernie kell a teremtés történetét, Ábrahám elhívását, és benne az izráeli nép kiválasztását. Fel kell tudnia elevenítenie azt is, hogy milyen volt a fogság Egyiptomban és milyen volt a csodás szabadulás. Ott van ebben a mondatban a próféták figyelmeztetése, a nép elfordulása, a fogságba vitel, és az onnan való kiszabadulás. A törvénytudó pontosan értette, hogy amikor arról beszél Jézus, hogy mit jelent Istent szeretni, akkor a teremtő, figyelmeztető, szabadító Istenről van szó.

Csak hogy a törvénytudó ismerete félbeszakadt ismeret volt. Az Ószövetség népe nem tudta pontosan, hogy mit jelent az, hogy szeresd felebarátodat, mint magadat. Mi is csak akkor tudjuk, hogyha számba vesszük mindazt, amit Jézus evangéliumi működéséből tudunk. Szeretni a felebarátunkat azt jelenti, ahogyan a Megváltó az emberekhez fordult. Észrevette a nyomorúságot és a fájdalmat. Meglátta azt, amikor valakinek segítségre van szüksége. Többször is olvassuk azt az evangéliumban, hogy megszánta az embereket, vagyis nem csak észrevette a bajt, hanem a lelke meg is mozgult arra, hogy segítsen. Végül pedig soha nem maradt el a segítségnyújtás: a gyógyítás, vagy a lelki biztatás. Amikor Lukács evangéliumában olvassuk ezt az összefoglalást, szeresd felebarátodat, akkor előkerül a kérdés is: ki az én felebarátom? Jézus pedig erre mondja el válaszul az irgalmas Samaritánus történetét, aki meglátta a megvert embert, megesett a szíve rajta, lehajolt és segített neki, sőt anyagi áldozatot hozott azért, hogy minden rendben legyen az életében. Ez a felebaráti szeretet.

Tegyük fel mi is a kérdést. Ki is a felebarát, akinek szeretetére Jézus minket tanít? Az, aki közel van. Felebarát a családom, akikkel egy fedél alatt élek. Felebarát a rokon, akit közeli hozzátartozónak nevezek. Felebarát a szomszéd, aki a lakásom közelében él. Felebarát a gyülekezeti tag, aki velem egy templomban hallgatja Istennek ugyanazt az ígését. Mindenki ebbe a kategóriába tartozik, aki közel van hozzám. Erre a felebaráti szeretetre buzdít minket Pál apostol is a Galata levélben: „Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben”. (Gal. 6.10)

Szeressünk mindenkit, de leginkább azokat, akik közel vannak hozzánk. Könnyű azt mondani, hogy szeretem a felebarátomat, és adományt adok mindazoknak, akiket természeti csapás sújtott. Érkezzen árvíz, vagy szökőár, törjön ki vulkán, rendüljön meg a föld, árásszon el mindent az iszap, akkor lehet rám számítani. Amikor pedig a körülöttem élő éheznek, amikor nincsen ruhája, amikor lelkileg van nyomorúságban, akkor nem vagyok jelen, nem indul meg a lelke. Látom a bajt, érzékelem, hogy segítségre van szükség, de nem indul meg a lelke. Szeresd felebarátodat, mint magadat. Jézus ezzel azt mondja, hogy éljünk nyitott szemmel, vegyük észre a felebarát nehézségét.

Első feladatként pedig ebben az összefoglalásban azt érthetjük meg, hogy vegyük észre, hogyha a templomba járók közül van valakinek valamire szüksége. Lássuk meg az idősebbeket, akik nem tudják levágni a

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. március 9-én.

fűvet, vagy nem tudják összevágni a tűzifát. Induljunk el ha kell fűnyíróval, fejszével. Lássuk meg a fiatalabbakat, akiknek nincsen munkája, és nehezen tudják ellátni magukat, a családjukat. Próbáljunk meg segíteni abban, hogy milyen irányban induljanak el, hol érdeklődjenek, mit tegyenek. Sokszor elég egy-egy mondat, amivel már tovább is lendítettük a nehézségen. Lássuk meg a tanulókat, akik küzdenek egy-egy tárggyal és korrepetálásra van szükségük. Próbáljunk meg segíteni tanítással, vagy csak biztatással, bátorítással. Szeresd felebarátodat, mint magadat. Ennek a mondatnak az a kérdése, hogy látjuk azokat, akik közel vannak és a segítségünkre van szükségük?

Akkor tudjuk igazán értékelni a segítség nyújtást, hogyha megértjük, mit tett értünk Jézus. Az elmúlt héten hétköznaponként, a böjti alkalmak keretében egy utat jártunk végig. Hogyan juthatunk egyre közelebb Jézushoz? Miként kerülhet az ember a bűn távolságából az úrvacsora közelségébe? Miként történhet meg velünk az, hogy bár szeretünk a tömegben megbújni mégis egyenként fordul felénk Isten? Amikor pedig ott vagyunk a közelében, akkor kimondhatjuk, hogy mi Jézus felebarátai vagyunk. Ő pedig azt nézi, hogy miként segíthet, miként támogathat, miként vezethet. Ő adott példát arra, hogy mit jelent mindez: szeresd felebarátodat, mint magadat.

Ma tehát, amikor mi is meghalljuk az összefoglalást, akkor két dolgot kell komolyan vennünk. Az egyik az, hogy ennek értéséhez szükség van a Szentírás minél alaposabb ismeretére. Azt mondta Jézus, hogy ettől a két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták. Tulajdonképpen ez tartja össze a parancsolatok mondanivalóját. Valóban nincsen más, amit lényeges mozzanatként kiemelhetnénk, mint a szeretet. Szeresd Istent és szeresd felebarátodat. Ahogyan Ady Endre is megfogalmazza karácsonyi versében: „Nem volna más vallás, | Nem volna csak ennyi: | Imádni az Istent | És egymást szeretni...” Mégis akkor telik meg tartalommal ez a szó, ha tudjuk és ismerjük mindazt, amit Isten már korábban tett értünk. De azt is számba kell vennünk, hogy mi az, amit már a mi életünkben is megtett azért, hogy segítsen bennünket. Akkor nyílik ki a szívünk minden irányban, akkor tudunk mások felé szeretettel fordulni, hogyha nem felejtjük el Isten tetteit.

A másik, amit az összefoglalás meghallásakor komolyan kell vennünk, hogy amikor a nagy parancsolat megtartásának a lehetőségéről beszélünk, akkor a megtérésre kell gondolnunk. Az képes megtartani mindazt, amit Jézus itt elmond, aki ott van Jézus közelében. Találkoztunk a tékozló fiú történetével a pénteki napon. Ott az a fiú végiggondolta, hogy mi volt az életében korábban, hogy milyen az élete a disznók vályúja mellett. Majd eldönti, hogy visszatér az atyai házba. Olyan tervet gondol ki, ami az érzelmei mellett az értelméből fakad.

Ezért sorolja fel Jézus a szeretettel kapcsolatban, hogy szeresd az Urat, a Te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Nemcsak a szív fontos a szeretetben, hanem az értelem is. Eldöntöm, hogy a szeretet útján járok, ahogyan a Megváltó is tette. Eldöntöm, hogy mit teszek. Nagyon sokszor az értelmet, a racionalitást szembe állítjuk a hittel. Pedig nincsen ellentét a kettő között. Amikor az ember végiggondolja az életét, amikor látja pontosan, hogy milyen hibái, milyen botlásai vannak, akkor eldönti, hogy nem marad meg azokban. Megváltoztatja a gondolkodását, Istenhez igazítja, vagyis megtér hozzá szívével, lelkével, értelmével. Ezért tanít minket Jézus, hogy szeresd az Urat, a Te Istenedet, teljes elméddel.

Istenhez odajutni, Őelőtte leborulni, mindez a szívünk, lelkünk mellett az értelmünk, a racionalitásunk eredménye is. Ezért van az, hogy az agykutatást végzők között az ember értelmi központja és a hit közötti összefüggés teljesen elfogadott. Az elmúlt héten olvastam egy cikket, amiben megkérdezték az egyik agykutatót. Egyetért azzal, hogy az emberi agy, ez a rendkívül bonyolult szervünk nem véletlen eredménye, hanem isteni beavatkozás következménye? Abszolút – hangzott a válasz. A tudományos kutatás során sokszor megélem, hogy olyan csodálatos tökéletességgel találkozom, ami egyszerűen nem lehet véletlen. Az ember ilyenkor úgy érzi, hogy leborul a teremtség tökéletessége előtt.

Kedves Testvéreim! Jézus, amikor összefoglalja a parancsolatokat, akkor arra hívja fel a figyelmünket, hogy gondolkodjunk. Gondolkodjunk azon, hogy mennyi mindent tett értünk Isten, mennyi mindennel megajándékozott, és milyen csodálatos utat mutatott, ami elvezet Őhozzá, a közelébe. Ott pedig átéljük azt is, hogy a két parancsolat lényege is megvalósul: szeretni fogjuk Istent és a felebarátunkat. Ezért kérjük minden napon az énekkel: „Ó, Szeretet, áraszd ránk meged, Hadd kóstoljuk édességedet; Tiszta szívből mindekit hadd szeressünk, Egyességben és békében éljünk”. (234. dicséret 3. verse)

Ámen!

Záró ének: 234. dicséret mind a 4 verse